

A gyep bossúja

Nagymamám úgy fénylik a maga módján, mint világítótorony az amerikai történelem viharában. Szeszcsempész volt ő fenn Washington államban, annak is egy apró megyéjében, azonkívül szép aszszony: száznolcvan centis termetén a korai 1900-as évek operai modorában hordta kilencven kilóját. A bourbon volt a specialitása, kicsit ugyan kaparósra főzte, mégis jótékony frissítőül szolgált azokban az alkoholtalmas időkben.

Nem volt ám ő amolyan női Al Capone, de azért szeszcsempészi hőstettei tárházakat töltöttek meg legendákkal fatornyos kis falujában, ahogy mondani szokás. Az egész megye a zsebében volt éveken keresztül. A seriff minden reggel megtelefonozta neki a várható időjárást, és még arról is beszámolt, hogy tojnak-e a tyúkok.

Elképzelem, amint a seriffel beszélget. – Na jól van, seriff, hát remélem, hamarosan fölépül a mamája. Én magam is meghűltem a minap, fáj a torokom, tüszögök. Adja át üdvözetemet, és mondja meg neki, hogy ugorjon be hozzám, ha legközelebb erre jár. Maga meg, ha kell az a ládára való, jöhet érte bármikor, vagy beküldöm, mihelyt Jack visszajön a kocsival. Nem, nem hiszem, hogy el

tudnék menni az idei tűzoltóballba, de azzal, ugye, tisztában van, hogy a szívem a tűzoltóké? Ha nem lát ott ma este, mondja meg ezt a fiúknak. Nem, szeretni éppen szeretnék, de nem másztam még ki ebből a náthából. Este mindig elővesz.

Nagymamám egy kéteemeletes házban lakott, amely már akkor is öregnek számított. Körtefa állt az elülső udvarán, az udvart meg csúnyán letarolta az eső – mivelhogy oly sok éven át nem volt neki gyepje.

Továtűnt a hajdani gyepet szegélyező léckerítés is: az emberek egyenesen odahajthattak a tornác elé. Télen csupa latyak volt az az udvar, nyáron meg kemény, mint a kő.

Jack úgy leteremtette néha azt az udvart, mintha csak eleven valami lett volna. Jack a nagymamám-mal élt harminc éven át. Nem ő volt a nagypapám: ő csak egy olasz volt, aki egyik nap arra jött, és floridai telkeket árult.

Az örök narancs és napfény látomását kínálta házról házra egy olyan vidéken, ahol az emberek almát ettek, és folyton esett az eső.

Jack bekopogott a nagymamámhoz, hogy eladjon neki egy telket kőhajtásnyira Miami belvárosától, és egy hét múlva már a nagymamám whiskyjét fuvarozta. Harminc évig maradt, és Floridának nélkülü kellett boldogulnia.

Jack azért gyűlölte az udvart, mert meg volt róla győződve, hogy az az ellensége. Szépséges gyep borította, amikor Jack feltűnt a színen, de ő ebek

harmincadjára hagyta. Nem volt hajlandó se öntözni, se gondozni, semmi.

Ezért aztán úgy megkeményedett a földje, hogy nyaranta mindig kipukkasztotta valamelyik kocsi-kerekének a gumiját. Annak az udvarnak mindig volt kéznél egy szöge, hogy belebökje valamelyik gumiba, télen meg, amint beköszöntött az eső, az autót egész egyszerűen elnyelte a sár.

A gyep a nagypapámé volt, aki élete utolját egy elmeógyógyintézetben morzsolta le. A gyep volt az ő büszkesége, öröme – állítólag még a varázserejét is annak köszönte.

Nagypapám mint Washington állam másodosztályú látnoka 1911-ben megjövendölte az első világháború kitörésének pontos dátumát: 1914. június 28., de ez aztán be is tett neki. Munkája gyümölcsét nem élvezhette, mert 1913-ban el kellett rekkenteni, tizenhét évet töltött az állami bolondházában, azt képzelve, hogy egyvégtében 1872. május 3-a van, és ő kisgyerek.

Azt képzelte, hogy hatéves, lóg az eső lába, és az anyja csokoládétortát süt. Nagypapám számára 1872. május 3-a maradt egészen 1930-ig, amíg csak meg nem halt. Tizenhét éven át sült az a csokoládétorta.

Fényképünk is volt a nagypapáról. Iszonyúan hasonlítok rá. Az egyetlen különbség, hogy én több mint száznyolcvan centi vagyok, ő pedig nem ütötte meg a százötvenet. Ettől támadt az a baljós sejtelme, hogy ilyen alacsony lévén, ilyen közel élvén

a földhöz meg a gyepjéhez, napra meg tudja mondani, mikor startol az első világháború.

Szégyen-nyalázat, hogy az a háború nélküle startolt. Ha csak még egy évig vissza tudja tartani a gyerekkorát, és ki tudja kerülni azt a csokoládétortát, minden álma valóra vált volna.

Nagymamám házán mindig volt két jó nagy horpadás, amiket sose javítottak ki, és az egyik így keletkezett: ősszel a körték megértek a fán ott az elülső udvaron, és a körték lepotyogtak a földre, és elrohadtak, és százával gyűltek köréjük a méhek.

Ahogy telt-múlt az idő, ezek a méhek rákaptak, hogy évente kétszer vagy háromszor megcsípjék Jacket. A legfantasztikusabb módokon tudták megcsípni.

Egyszer egy méh bepackolódott a pénztárcájába, Jack pedig lement a boltba, hogy vegyen valamit ebédre, nem is sejtve, micsoda galibát hord a zsebében.

Elővette a tárcát, hogy fizessen.

– Az annyi mint 72 cent – mondta a boltos.

– JUUUUUUUUUUUJJJJJJJJJJ! – felelte Jack a pénztárcájába pillantva, ahol a méh éppen a kisujját döfkölte.

Az első nagy horpadást a házon mégsem ez a méh okozta, hanem egy másik, amely éppen akkor szállt rá Jack szivarjára, amikor az behajtani készült az udvarra azon a körteszagú, tőzsdekrachos őszön.

A méh végigszaladt a szivaron – Jack csak nézte, még bandzsított is rémületében –, és belecsípett a

felső ajkába. Jack igen határozottan reagált: neki-hajtott a kocsijával a háznak.

Hosszú annak az udvarnak a története onnantól, hogy Jack a pokolra küldte a gyepet. 1932-ben egy nap Jack valami megbízatást teljesített, vagy éppen leszállított valamit a nagymamám parancsára, a nagymamám meg ki akarta hányni a régi cefrét, hogy új adagba kezdhessen.

Jack távol lévén, úgy döntött, megcsinálja egyedül. Nagymamám belebújt a vasutas-kezelőszobába, amiben a főzde körül szokott tevékenykedni, megrakott egy talicskát cefrével, és az egészséget kidöntötte az elülső udvarra.

Volt egy csapat hófehér lúdja, ezek folyton a ház körül lebzseltek, éjjel meg a garázsban háltak, mert ott azóta nem parkolt kocsi, hogy Jack a floridai jövendőt árulva arra jött. Jacknek az volt az elképzelése, hogy autónak házban lakni nem való. Azt hiszem, ezt még az óhazában tanulta. A felelet mindenestre olaszul hangzott, mert Jack a garázsról csakis ezen a nyelven volt hajlandó beszélni. Minden egyébben kapcsolatban az angolhoz folyamodott, de a garáznak az olasz dukált.

Miután nagymamám kidöntötte a cefrét a körtefa tövébe, visszament a pincébe a lepárlóhoz, a ludak meg összegyűltek a cefre körül, és meghányták-vetették a dolgot.

Azt hiszem, a döntés egyhangú lehetett, mert csakhamar nekiálltak fölزابálni a cefrét. Miközben ették, a szemük egyre fényesebben csillogott, s a

gágogásuk, amely a cefrét dicsérte, egyre áthatóbb lett.

Aztán egyszer csak az egyik lúd beledugta a fejét a cefrébe, és elfelejtette kivenni. Egy másik hülyén röhögni kezdett, megpróbált féllábra állni, s úgy tenni, mintha ő volna W. C. Fields, amint golyát alakít. Körülbelül egy percig tudta tartani magát, aztán seggre esett.

Nagymamám úgy találta őket a cefre körül, amilyen pozitívában éppen összecuklottak. Úgy néztek ki, mint akikkel géppuskatűz végzett. Operai dicsfényének magasából igencsak úgy festett, mintha megdöglöttek volna.

Reakciója a következő volt: sorra megkopasztotta őket, s a csupasz dögöket a talicskába szórva betolta a pincébe. Öt fordulót kellett tennie, mire mind behordta.

Szépen felstószolta őket a lepárló mellé, akár a tűzifát, s várta, hogy Jack hazajöjjön, és megoldja a kérdést, olyanformán, hogy egy lúd a vacsoráról gondoskodjék, a többi pedig szép pénzt hozzon a konyhára a piacról.

A ludak úgy egy óra múlva ébredtek. Iszonyú macskajuk volt. Minden cél és értelem nélkül feltápáskodtak, aztán az egyik lúd észrevette, hogy nincs egy árva tolla. Felhívta a többiek figyelmét, hogy velük is ez a helyzet. Igen el voltak keseredve.

A csüggedt és retyketeg csapat kitántorgott a pincéből. Éppen ott álltak egy csomóban a körtefa alatt, amikor Jack behajtott az udvarra.

Biztosan eszébe jutott az a méh, amelyik megcsípte az ajkát, mert a tolluk vesztett ludakat megpillantva mint az őrült tépte ki a szájából az égő szivart, és olyan messzire hajította, amennyire csak tudta. Ehhez azonban arra volt szükség, hogy a keze áthatoljon a szélvédőn. Harminckét öltésbe került neki ez a hőstett.

A ludak úgy meresztették a szemüket, mint valami tehetetlen, primitív amerikai aszpirinreklám a körtefa alatt, miközben Jack a Huszadik Században másodszor és immár utoljára ismét nekijajtott a kocsival a háznak.

Életem legkorábbi emlékére nagymamám elülső udvarán került sor. 1936-ban vagy 1937-ben lehetett. Egy emberre emlékszem – valószínűleg Jack az –, amint kivágja a körtefát, és megöntözi benzinnel.

Furcsa látvány volt még első emléknem is, amint egy ember töméntelen benzint locsol egy tíz méter hosszú kiterített fára, azután meggyújtja, pedig a gyümölcs még egészen zöld az ágakon.

Egy 1692-es Cotton Mather-filmhíradó

Ó, te 1939-es tacomai (Washington állam) boszorkány, hol lehetsz most, hogy feléd nővök magam is egyre? Valamikor a testem csak gyerektérfogatot tett ki, és az ajtók hatalmasan sokat jelentettek, és majdnem emberek voltak. Egy ajtót kinyitni 1939-ben még jelentett valamit, és a gyerekek kicsúfoltak, mert bolond voltál, és egyedül éltél egy padlásszobában, épp szemközt az utca túloldalával, ahol mi ücsörögtünk a csatornában, mint két kis nyomortanyaveréb.

Négyévesek voltunk.

Te, azt hiszem, annyi időse lehettél, mint én most, és a kölykök folyton cukkoltak, és utánad kiabáltak: – A bolond asszony! Fussunk! Fussunk! A boszorkány! A boszorkány! Ne hagyjátok, hogy a szemetekbe nézzen! Jaj, a szemembe nézett! Fussunk! Segítség! Fussunk!

Lassan már én is úgy festek, mint te, a hosszú hippihajammal meg a furcsa ruhámmal. Éppolyan bolondnak látszom 1967-ben, mint te 1939-ben.

A gyerekek pont úgy visonganak a jöttömre, „Hé, hipp!” , San Franciscó-i reggeleken, ahogy mi visongtunk, „Hé, bolond asszony!” , amikor végiglábaltál a tacomai szürkületeken.

Gondolom, hozzászoktál, ahogy én is hozzászoktam.

Kisgyerekek koromban én állandóan a merszeimbe kapaszkodtam. Csak annyit kellett mondani, hogy nem mered megtenni, és én megtettem. Brr! Mi mindent meg nem tettem én, mint valami törpe Don Quijote, merszutakon szegődve merszvíziók nyomába!

Ott ültünk a csatornában, és nem csináltunk semmit. Talán a boszorkányra vártunk, vagy arra, hogy történjék valami, ami kiszabadít bennünket a csatornából. Már majdnem egy órája ültünk ott: gyerekidővel mérve nagy idő.

– Fogadok, hogy nem mersz fölmenni a boszorkány házába és kiintegetni az ablakból – mondta a barátom, hogy végre beindítsa a dolgokat.

Felnéztem a boszorkány házára az utca túlsó oldalán. Egyetlen ablak volt a padlásszobáján, úgy tekintett le ránk, mint valami állókép egy horrorfilmből.

– De föl merek – feleltem.

– Milyen bátor vagy – mondta a barátom. A nevére már nem emlékszem. Az évtizedek lereszelték a memóriámról, és csak egy kis üres helyet hagytak a neve helyén.

Felkeltem a csatornából, átmentem az utcán, és hátrakerültem a ház mögötti lépcsőhöz, ami a padlásszobájába vitt. Szürke falépcső volt, olyan, mint egy vén anyamacska, három sort mászott, mire az ajtajához ért.

A lépcső alatt szemeteskannák álltak. Törtem a fejem, melyik szemeteskanna lehet a boszorkányé. Felemeltem az egyik szemeteskanna-fedelet, és belekukkantottam, hogy van-e benne egy kis boszorkányszemét.

Nem volt.

A kanna egészen hétköznapi szeméttel volt teli. Felemeltem a következő szemeteskanna fedelét, de abban a kannában se volt boszorkányszemét. Próbát tettem a harmadik kannával is, de az eredmény ugyanaz lett: nix boszorkányszemét.

Három szemeteskanna volt, és a házban három lakás volt, beleértve a padlásszobát is, ahol ő élt. Az egyik kannában az ő szemete kellett hogy legyen, de semmi különbség nem volt az ő szemete meg a többiek szemete között.

...hát akkor...

Felmentem a lépcsőn. Nagyon óvatosan mentem, mintha egy vén szürke anyamacskát simogatnék, aki a kölykeket szoptatja.

Végül odaértem a boszorkány ajtajához. Nem tudtam, benn van-e vagy sem. Éppenséggel ott-hon is lehetett. Már-már bekopogtam, de ennek, meggondolva a dolgot, nem sok értelmét láttam. Ha otthon van, úgyis rám csapja az ajtót, vagy megkérdi, mit akarok, és én nyomban ordítva száguldok le a lépcsőn: „Segítség! Segítség! Rám nézett!”

Az ajtó magas volt, néma és emberi, mint valami középkorú nő. Úgy éreztem, a kezéhez nyúlok,

amint megnyitottam az ajtót, finoman, mintha csak egy zsebórát beleznék ki.

Az első helyiség a konyhája volt, ő nem volt benne, de volt ehelyett húsz vagy harminc váza, korsó és üveg, mind teli virággal. A konyhaasztalon álltak, meg az összes polcokon és párkányokon. A virágok egyike-másika fonnyadt volt, egyike-másika friss.

Bementem a következő helyiségbe, ami a nappali volt, őt itt se találtam, de találtam helyette megint húsz vagy harminc vázát, korsót és üveget, mind teli virággal.

A virágoktól dübörögni kezdett a szívem.

A szemétje hazudott nekem.

Bementem az utolsó helyiségbe, ami a hálószobája volt, őt itt se találtam, de ott volt helyette megint az a húsz vagy harminc váza, korsó és üveg, mind teli virággal.

Közvetlenül az ágya mellett volt egy ablak, az, amelyik az utcára tekintett le. Az ágy vörösrézből készült, és rongytakaró borította. Odamentem az ablakhoz, megálltam előtte, és sokáig néztem le a barátomra, aki a csatornában ült, és bámult föl az ablakra.

Nem akarta elhinni, hogy ott állok a boszorkány ablakában, ezért lassan integetni kezdtem neki, és ő lassan visszaintegetett. Integetésünk igen távoli utazásnak rémlett a karunktól, mintha két ember két különböző városból integetne egymásnak, mondjuk, Tacomából és Salemből, s a mi integeté-

sünk merő visszhangja lenne az ő integetésüknek ezer és ezer mérföldön át.

Most, hogy a fogadást megnyertem, sarkon fordultam abban a házban, amely olyan volt, mint valami lapályos kert, és összes félelmem úgy zuhant rám, mint valami virágföldcsuszamlás, és teli tüdőből ordítva rohantam ki és le a lépcsőn. Úgy hangzottam, mint aki egy egész talicskányi gőzölgő sárkányszarba lépett.

Amint ordítva előbukkantam a ház mögül, a barátom felpattant a csatornából, és ő is ordítani kezdett. Azt hihette, hogy a boszorkány kerget. Ordítva rohantunk végig Tacoma utcáin, és a hangunk úgy kergetett bennünket, mint valami 1692-es Cotton Mather-filmhíradó.

Egy vagy talán két hónappal azelőtt lehetett ez, hogy a németek bevonultak Lengyelországba.

1/3, 1/3, 1/3

Úgy volt, hogy harmadolunk. Én 1/3-ot kapok a gépelésért, a lány 1/3-ot a szerkesztésért, a pofa 1/3-ot a regény megírásáért.

Háromfelé fogjuk osztani a honoráriumot. Kezet ráztunk az alkura, mindegyikünk tudta, mit kell csinálnia, előttünk az út, végén a kapu.

1/3-dal engem is bevettek a boltba, mert nekem volt írógépem.

Kartonpapír falú, saját építésű kunyhóban éltem, szemközt azzal a lerobbant, vén házzal, amit a népjólét bérelt a lánynak és kilencesztendő fiának, Freddynek.

A regényíró egy lakókocsiban élt egy mérfölddel odébb, egy fűrészmalmi tó partján, aminek ő volt az éjjeliőre.

Én tizenhét körül lehettem, magányossá és bogarassá tett az a régi-régi északnyugati part, 1952 sötét, esős tája. Ma harmincegy vagyok, és még most sem értem, mit akartam azzal, hogy úgy éltem, ahogy, azokban az időkben.

A lány egyike volt azoknak az örökké törékeny nőknek, akik negyven felé közelednek, valaha nagyon csinosak voltak, kitüntető figyelem tárgyai az útszéli kocsmákban és sörbárokban, mára azon-

ban munkanélküli-segélyen tengődnek, és egész életük a hónapnak amaz egy napja körül forog, amikor a csekket megkapják.

A „csekk” szó vallásos jellegű az életükben, úgy-hogy minden beszélgetésben legalább háromszor-négyszer bedobják. Hogy a beszélgetés tárgya mi, az nem számít.

A regényíró negyvenes évei vége felé járt, magas volt, vörös, és úgy nézett ki, mint akit az élet szüntelenül csélcsap barátnőkkel, ötnapos részekkel és döglött sebváltójú kocsikkal ajándékoz meg.

Regényt azért írt, mert el akart mondani egy történetet, ami vele esett meg évekkal azelőtt, amikor még az erdőben dolgozott.

Persze pénzt is akart keresni rajta: 1/3-ot.

Én a következőképpen csöppentem a dologba: egyik nap ott álltam a kunyhóm előtt, almát rágcsáltam, és a fekete rongyolt szélű fogfájós eget néztem, amelyből bármikor eleredhetett az eső.

Amit csináltam, iparszerűen csináltam. Annyira belemerültem az ég nézésébe meg az alma evésébe. Ha látnak, azt hihették volna, erre fogadtak föl, jó fizetést adtak hozzá, de még nyugdíj is vár a végén, ha elég sokáig nézem az eget.

– HÉ, TE! – kiáltott rám valaki.

Keresztülpillantottam a pocsolján, hát a lány volt az. Zöld kockás pokróckabát volt rajta, azt viselte állandóan, kivéve ha a népjólétiékhöz kellett belátogatnia a belvárosba. Olyankor formátlan, szürke cejgkabátba bújt.

Szegényebb városrészben éltünk, ahol az utcák nem voltak kikövezve. Utcánk nem volt egyéb, mint egy jókora pocsolya, amit ki kellett kerülni. Utcánkkal az autók nem tudtak mit kezdeni. Más frekvencián jártak, ahol az aszfalt meg a kavics jobban rokonszenvezett velük.

Fehér gumicsizma volt a lábán, álló télen ezt viselte, s ez a csizma amolyan gyerekes külsőt kölcsönzött neki. Annyira törékeny volt, annyira le volt kötelezve a népjólétnek, hogy sokszor úgy nézett ki, mint egy tizenkét éves kisgyerek.

– Mit akarsz? – kérdeztem.

– Neked van írógéped, nem? – kérdezte ő. – Amikor eljövök a kalyibád mellett, folyton hallom, hogy gépelsz. Elég sokat gépelsz éjszaka.

– Aha, van írógépem – feleltem.

– És jól tudsz gépelni? – kérdezte.

– Tűrhetően.

– Nekünk nincs írógépünk. Nincs kedved beszállni? – kiáltotta át a pocsolján. Úgy festett, mint egy kiköpött tizenkét éves, ahogy ott állt a fehér csizmájában: minden pocsolják kedvence és szerelme.

– Mibe kéne beszállni?

– A pofa regényt ír – felelte. – Nagyon tehetséges. Én szerkesztem. Rengeteg füzetes regényt olvastam, meg *Reader's Digest*-et. De szükségünk van valakire, akinek van írógépe, és hajlandó legépelni. 1/3-ot kapsz. Mit szólsz hozzá?

– Előbb szeretném látni a regényt – mondtam. Fogalmam se volt, miről van szó. Azt tudtam, hogy

három vagy négy barátja is van, folyton odajártak hozzá.

– Naná! – kiáltotta. – Ahhoz, hogy legépeld, fix, hogy látnod kell. Kerülj már ide. Kimegyünk hozzá most rögtön, megismerkedsz vele, és a regényre is pillantást vetsz. Isteni pofa. A könyve csodálatos.

– Oké – mondtam, megkerültem a pocsolját, és odamentem hozzá, ahogy ott állt gonosz-fogorvos-háza előtt, tizenkét évesen, nagyjából két mérföldre a népjóléti hivataltól.

– Gyerünk – mondta ő.

Kimentünk a főútra, és végimentünk a főúton, el pocsolják és fűrészmalmi tavak és esőtől áradó földek mellett, míg végül egy úthoz értünk, amely átvágott a vasúti síneken, és lefordult vagy fél tucat kis fűrészmalmi tó mellett, amelyek mind tele voltak fekete téli rönkökkel.

Keveset beszélünk, azt is csak a csekkjéről, amely két napja késett, fel is hívta a népjóléti hivatal, ahol azt mondták neki, hogy feladták már a csekkjét, holnap meg kell érkeznie, de ha nem érkezne meg, hívja fel őket megint holnap, mert akkor kiállítanak neki egy sürgősségi utalványt.

– Hát, remélem, hogy megjön holnap – mondtam.

– Én is, mert különben be kell mennem a belvárosba – mondta ő.

A legutolsó fűrészmalmi tó partján öreg, sárga lakókocsi állt farönkökön. Elég volt egy pillantást

vetni arra a lakókocsira, hogy az ember belássa, nem megy az többé sehová, számára a főút messzi mennyország, amihez legfőljebb imádkozni lehet. Szomorú egy valami volt, temetőszerű kéménye töredezett döglött füstöt pöfékel a levegőbe.

Félig kutya, félig macska ült az ajtó elé kiugró, gyalulatlan deszkákból ábdált tornácon. Félig ránk ugatott, félig ránk nyávogott: – Vaiaó! –, besöpört a lakókocsi alá, és az egyik rönk mögül leselkedett.

– Hát ez az – mondta a nő.

Kinyílt a lakókocsi ajtaja, és egy férfi lépett ki a tornácra. Halom tűzifa volt felstószolva a tornácon, fekete vitorlavásznat hajítottak rá.

A férfi egyik kezével elernyőzte szemét a vakító képzeletbeli nap elől, noha minden sötétbe fordult, esőre várva.

– Hahó – mondta.

– Szevasz – mondtam én.

– Hahó, szivi – mondta a lány.

A férfi kezet fogott velem, apró csókot nyomott a lány szájára, és beljebb kerültünk.

A beljebb kicsi volt és sáros, szaga mint a poshadt esővíz, s a nagy, bevetetlen ágy úgy nézett ki, mint ami a Feszületen inneni legbúbánatosabb szeretkezésekhez volt partner.

Volt ott egy zöld, bokros féligasztal meg két rovarszerű szék, egy apró mosogató meg egy apró kályha, ezen főzött, evvel fűtött.

Piszkos edények heverték az apró mosogatóban. Azok az edények úgy néztek ki, mintha min-

dig piszkosak lettek volna: piszkosnak születtek, örökké élnek.

Westernzene szólt valahol egy rádióból, de sehol se találtam. Kerestem, kerestem, nyomát se láttam. Egy ing alatt lapulhatott.

– Ez az a srác, akinek írógépe van – mondta a lány. – 1/3-ot kap a gépelésért.

– Rendben – mondta a férfi. – Valaki le kell hogy gépelje. Sose csináltam még ilyesmit.

– Mutasd meg neki – mondta a lány. – Látni szeretné.

– Oké. De nincs valami haj de szépen írva – fordult felém a férfi. – Csak négy osztályt jártam, úgy-hogy ő fogja megszerkeszteni, rendbe tenni a nyelvtant meg a vesszőket meg a satöbbit.

Füzet hevert az asztalon egy hamutartó mellett, amiben lehetett úgy hatszáz cikk. A füzet borítóján egy színes fénykép Hopalong Cassidyt ábrázolta.

Cassidy fáradtnak látszott, mint aki egész éjjel hollywoodi csillagocskákat hajkurászott, s alig maradt ereje a nyeregbe visszakepesztetni.

Huszonöt-harminc oldal lehetett teleírva a füzetben. Verébfaj nagyságú, iskolás betűk: boldogtalan összezeresztése a nyomtatott meg a folyóírásnak.

– A vége még nincs kész – mondta a férfi.

– Te legépeled. Én megszerkesztem. Ő megírja – mondta a lány.

A történet arról szólt, hogyan szeretett bele egy ifjú rönkölő egy pincérnőbe. A regény 1935-ben

nyitott, helyszín egy falatozó az oregoni North Bendben.

Az ifjú rönkölő az asztalnál ült, a pincérnő vette föl a rendelését. Nagyon csinos pincérnő volt, széke hajú, rózsás arcú. Az ifjú rönkölő borjúbordát rendelt krumplipürével és jó sok zafttal.

– Na igen, én majd megszerkesztem. Legépelni csak le tudod? Nem is olyan rossz, nem? – mondta a lány a tizenkét éves hangján, mint akinek a népjólét kukucskál a háta mögül.

– Persze – mondtam én. – Gyerekjáték.

Odakinn egyszerre csak eleredt az eső, egészen váratlanul, akkora csöppek potyogtak, hogy szinte rázkódott beléjük a lakókocsi.

Maga osztán szereti a bornyubordát mi monta Méjbell a ceruza végit a szájába dugva ami szép volt és pirozs mind a alma!

Csag ha maga szolgál ki mondta Carl szígyellős rönkölő volt de nagy és erős mind a aptya a ma-lomtulalydonos!

Malyd jól leöntöm zaftal lyó?!

És akor nyilt a alytó és belépet Rins Adams jóké-pü volt és durva mindenki félt tölle csak Carl nem meg a aptya mer ők nem féltek tölle de nemám!

Méjbell belebizserget amikor meglátta a fekete esőkabátyában Rins rámosojgott és Carl érezte hoty forr a vére mind a kává és igen begorombul!

Szia Rins monta Méjbell ugy elpirult mind a pi-padzs és csak ültünk ott az esőverte lakókocsiban, dörömböltünk az amerikai irodalom kapuján.